

RYBA JMÉNEM IAN

Co všechno
viděla rybička,
když vyskočila
z 27. patra

BRADLEY
SOMER

RYBA JMÉNEM IAN
BRADLEY SOMER

RYBA JMÉNEM IAN

BRADLEY
SOMER

PŘELOŽIL
FILIP
KLAUSNER

*Toto dílo je fikce. Všechny postavy, organizace a události
popsané v tomto románu jsou buď výplodem autorovy
fantazie, nebo jsou použity ve smyšlených souvislostech.*

FISHBOWL

Copyright © 2015 by Bradley Somer

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.

Translation © Filip Klausner, 2015

Czech edition © Metafora, 2015

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-470-1

Věnováno
B. Tylerové

KAPITOLA PRVNÍ, VE KTERÉ JE VYSVĚTLENA PODSTATA ŽIVOTA A VŠEHO OSTATNÍHO

Existuje krabice, která obsahuje život a všechno ostatní.

Není to žádná metaforická truhlice vědění. Není to krabice plná papírů, které byly sebrány, svázány a zaplněny zápisky víry, zaznamenávajícími slabosti a protiklady lidského druhu. Nevystavuje na odiv zatuchlý pach dávného vědění a plesnivějícího papíru. Není to mikroskopická schránka s C-G-A-T (částmi DNA: cytosinem, guaninem, adeninem a thyminem, *pozn. překl.*) spočívající mezi buněčnými stěnami a obsahující stopy všeho, co kdy žilo, ode dneška zpět skrz hvězdný prach samotného velkého třesku až k čemukoli, co existovalo předtím, než začal běžet čas. Nemůže být nijak poslepována, znovu pospojována ani podrobena terapii. Není to dílo žádného Boha ani Darwinovy evoluce. Nejsou to ani tisíce jiných myšlenek, jakkoli konkrétních nebo abstraktních, které by mohly zaplnit stránky této knihy. Není to žádná jednotlivá z těchto věcí, ale všechny smíchané dohromady, a ještě víc.

Ted' víme, co to není, zaměříme se tudíž na to, co to je. Je to krabice obsahující stálou přítomnost života samého. Uvnitř se pohybují živé bytosti a v nějakém bodě bude existovat dost dlouho, aby obsahovala úplně všechno. Ne všechno najednou, ale během plynoucích let se bude hromadit jedna nekonečná vrstva na druhou, až tam skončí vše.

Čas tyto zážitky nahromadí, naskládá je jeden na druhý, a ačkoliv okamžiky samotné jsou prchavé, to, že nějaký jednotlivý okamžik pomine, nemůže vymazat skutečnost, že někdy existoval.

Tímto způsobem sahá tato krabice od organického

k nadpozemskému. Srdcervoucí něha lásky, drásající nenávist, chlípný chtíč, smutek nad ztrátou člena rodiny, bolest osamění, všechny myšlenky, které kdy byly myšleny, všechna slova, která byla vyřčena, a dokonce i ta, která nikdy vyslovena nebyla, radost čerstvých rodičů i smutek ze smrti a všechno ostatní bude prožito v této jediné nádobě. Vzduch je nabitý očekáváním toho všeho. Až to bude všechno dokonáno, vzduch bude nabitý vším, co pominulo.

Je to krabice vytvořená lidskýma rukama a – pokud se vaše víra kloní tím směrem – jejich prostřednictvím rukama Boha. Nezávisle na jejím původu je účel stále stejný a její struktura ho jasně odráží. Krabice je rozdělena do malých přihrádek, ve kterých jsou všechny zážitky v průběhu času uloženy, přestože žádný řád v jejich umístění ani chronologickém pořadí není.

008

Přihrádky jsou poskládány takto: dvacet sedm na výšku, tři na šířku a dvě na hloubku a v nich je obsažena celá tahle směsice. Melvil Dewey, svatý patron knihovníků, by se zděsil pouhé myšlenky na pokus o katalogizaci detailů těchto sto šedesáti dvou přihrádek. Neexistuje žádný způsob jak uspořádat nebo rozčlenit, co se tam odehrává, žádný způsob, jak to kontrolovat nebo systematizovat. Prostě to musí být ponecháno v chaosu.

Všechny přihrádky jsou propojeny dvojicí výtahů. To jsou také malé krabice, každá s kapacitou deset lidí nebo 1814 kilogramů, podle toho, čeho se dosáhne dřív. V každé je na zrcadlové stěně poblíž ovládacího panelu připevněná malá destička, která to potvrzuje. A potvrzuje to i otravný tón alarmu, který se rozezní, kdykoli je povolené zatížení překročeno. Zdviže se neúnavně posouvají špinavými šachtami nahoru a dolů a vytrvale přepravují předměty i jejich opatrovníky do různých úrovní. Ve dne v noci jezdí tu do jednoho patra, tu do jiného a pak zase zpátky do vestibulu. Ta-

ké je tam schodiště pro případ požáru nebo výpadku proudu, takže opatrovníci mohou popadnout předměty, které jsou jim nejdražší, a bezpečně opustit krabici.

Ano, ta krabice je budova. Přesněji řečeno činžovní dům. Sedí si tam, skutečné místo ve skutečném městě. Má svoji adresu, takže ho lidé, kteří tu oblast neznají, mohou najít. Také je označen řadou čísel, aby ho mohli nalézt i právníci a městští inspektoři. Je označen mnoha způsoby. Pro město je to oranžový obdélník s černým šrafováním na urbanistické mapě. „Výšková budova s velkou hustotou bytových jednotek“ zní popiska. Pro mnoho obyvatel je to „garsoniéra k pronájmu s podzemním parkovacím stáním a prádelnou s automaty na mince“. Pro některé to byl „neuvěřitelně levný způsob, jak si vyzkoušet pohodlí a přístupnost bydlení v centru města. Tento dvoupokojový byt s jednou koupelnou do osobního vlastnictví a s ničím nerušeným výhledem na město musíte vidět, abyste uvěřili“, a nyní je to pro ně domov. Pro pár z nich je to místo, kde pracují o víkendech. Pro jiné je to místo, kde o víkendech navštěvují přátele.

Budova byla postavena v roce 1976 a od té doby se belhavě pohybovala proudem času. Když byla ještě nová, byla nejvyšší v ulici. Teď, jak stárne, už tam stojí tři vyšší. Brzy přibude čtvrtá. Ve své době to byla elegantní a majestátní stavba. Nyní působí zastarale a patří do období architektonické historie, jež má své vlastní pojmenování, které, ač v době stavby ještě neexistovalo, je při zpětném pohledu užíváno s plným vědomím skutečnosti.

Budova byla nedávno opravena, protože už to opravdu potřebovala. Beton byl natřen, aby se zakryla vydrolená místa a nahromaděná graffiti. Nedoléhající okna a dveře na balkony se vyměnily za nové, které udržují večerní chlad venku a příjemně teplý vzduch uvnitř.

Minulý rok se dočkala náhrady i obří stará nádrž na horkou vodu, aby byla dost teplá voda na mytí a na topení pro celý dům. Předělaly se rozvody elektřiny, protože se změnily stavební předpisy. Kdysi to byl dům plný nájemníků. Nyní většina lidí své byty vlastní a jen někteří si zvolili pronájem, aby vyvážili riziko jiných investic „obohacením portfolia“.

Budova jako archa naplňuje poslání nést v sobě vše doposud zmíněné, poskytujíc přístřeší duchu a chaosu života a bytostem, jež jsou jejich nositeli, v potopách až do té doby, než rozbouřené vody opadnou. Podle toho, kde bydlíte, se tahle krabice může klidně nacházet ve stejné ulici. Dokonce to může být pár kroků od místa, kde čtete tato slova. Můžete kolem ní jezdit cestou z práce, pokud pracujete v centru, ale bydlíte na předměstí. Nebo v ní můžete dokonce sami bydlet.

010

Jestli tu budovu uvidíte, zastavte se na vteřinku a uvažte, jaké úžasné mystérium to je. Bude tam stát ještě dlouho poté, co otočíte poslední stránku téhle knihy, a dlouho poté, co budeme po smrti a tato slova budou dávno zapomenuta. Začátek a konec času se odehraje mezi těmito zdmi, mezi střechou a podzemním parkovištěm. Ale nyní, kdy je stará jen pár desítek let, je to rostoucí div v počátcích svých dnů a tato kniha je krátkou kronikou jejího mládí.

Nad hlavním vchodem je omšelými černými kovovými písmeny, připevněnými na zeď rezavějícími šrouby, vyvedeno její jméno: Seville na Roxy.

KAPITOLA DRUHÁ, VE KTERÉ NAŠEHO HLAVNÍHO HRDINU IANA ČEKÁ STRAŠLIVÝ PÁD

Náš příběh nezačíná nebezpečným skokem zlaté rybky jménem Ian z akvária na balkoně ve dvacátém sedmém patře, kde – nakolik to pro něj bylo možné – obdivoval výhled na panorama městského centra.

V dlouhých stínech vrhaných v pozdním odpoledni působí město jako latkový plot složený z výškových budov. Jsou tam zaprášené prosklené stavby, které odrážejí slunce v odstínu červené jako planeta Mars. Jiné jsou jako kovově modrá zrcadla a další zase jen obyčejné bloky z cihel a betonu. Jsou tam věže kancelářských budov připomínající trůny, které zdobí firemní loga jako koruny, a jsou tam hotely a činžovní domy ježící se balkony, jež pokrývají každou jejich svislou plochu. Všechny jsou vražené do země, jakoby rozdělené podle mřížky, která vnáší určitý řád do jejich jinak zjevného nesouladu.

Ian se dívá na tuhle megalitickou zahradu mrakodrapů a vidí jen tolik divů, kolik jeho mysl dokáže obsáhnout. Je zlatá rybka s ptačím pohledem na svět. Zlatá rybka vyzdvížená na betonové desce s božím výhledem, jejíž mozek jí neumožňuje plně pochopit, na co to hledí, ale zároveň tím ten výhled činí ještě úžasnějším.

Ian neprovede svůj skok z balkonu asi tak do kapitoly padesáté čtvrté, kdy děsivý sled událostí vyvrcholí příležitostí k úniku z vodního vězení. Ale z několika důvodů Ianem začínáme. První je ten, že je životně důležitým vláknem, které poutá lidstvo dohromady. Druhý je, že při kapacitě rybího mozku čas a prostor znamenají málo, protože jsou neustále znovuobjevo-

vány. Nezáleží na tom, zda skočí nyní, za patnáct minut, nebo jestli skočil před patnácti minutami, protože Ian nechápe čas a prostor, ani řád, který mezi sebe navzájem vnášejí.

Ianův svět je koláž událostí bez jakékoli posloupnosti, minulosti či budoucnosti.

Například právě nyní na počátku jeho kariéry *cypri-
níformního parašutisty* si Ian pamatuje, že jeho vodní domov stále ještě stojí na laciném skládacím stolku s odlupující se zelenou barvou. Jeho akvárium je nyní až na pár oblázků, malý růžový plastový hrad, chomáč řas na skle a spolubydlícího, šneka Troye, prázdné. Mezi akváriem a jeho bývalým obyvatelem se klene prudce se zvětšující plocha prázdného prostoru. Iano-
vi nezáleží na tom, že se tato událost ve skutečnosti přihodí až v padesáté čtvrté kapitole, protože už zapomíná, jak se to vlastně stalo. Brzy zapomene i na akvárium, ve kterém strávil měsíce života. Zapomene na ten směšný růžový hrad. S postupujícím časem se ten nesnesitelný Troy nestane jenom vzpomínkou, nýbrž zmizí z Ianova mozečku docela. Bude to, jako by nikdy ani neexistoval.

V letu kolem okna ve dvacátém pátém patře se pouze Ianovi naskytne krátký pohled na mladou ženu značných rozměrů, která kráčí přes obývací. V tom prchavém okamžiku, pouhém záblesku v mysli stvoření bez paměti, má žena na sobě nádherné roucho a pohybuje se se stejnou elegancí a půvabem, s jakým ji halí splývající záhyby jemné látky, již má na sobě. Roucho má fantastický odstín červené barvy. Nazval by ho karmínovým, kdyby to slovo znal. Žena je k Ianovi otočená zády a on obdivuje elegantní střih róby, který zdůrazňuje její smyslné tvary a prohlubeň mezi osvalenými lopatkami. Právě obchází konferenční stůl. Způsob, jakým se pohybuje, prozrazuje určitou bojácnost až s nádechem hrůzy. Špičky nohou má lehce sto-

čené dovnitř a kolena se lehce dotýkají. Jednu ruku si omluvně drží přes břicho, druhou si opírá o bok. Prsty má pevně propletené.

Uprostřed obývacího pokoje je vidět také oblá masa mužského těla. Muž má paži nataženou k ní, masité předloktí hustě porostlé chlupy, oči plné štěstí. Tváří se poklidně v kontrastu se strachem ve tváři ženy. Jeho rty zvlíná náznak úsměvu. Vypadá jako člověk v objetí milované osoby.

Všechno tohle je jen záblesk, nehybný okamžik, ve kterém Ian mívá dvacáté páté patro na své cestě k dosažení mezní rychlosti. Se svým vnímáním zlaté rybky nemůže Ian v myšlenkách uchopit tu prazvláštně božskou podstatu existence této stálé rychlosti. Kdyby mohl, žasl by nad úžasným měřitelným řádem, který gravitace vnáší do chaosu všeobecného dění, nad harmonií manželského svazku konstantního zrychlení s mezní rychlostí, které všechny objekty padající volným pádem dosáhnou, ale přesáhnout ji nikdy nemohou. Má toto univerzální číslo božskou podstatu, nebo je to pouhá fyzika? A pokud je to fyzika, není i ona božského původu?

Protože nemá Ian nad svým letem téměř žádnou kontrolu, volně se ve vzduchu otáčí, a tak se mu naskytne pohled na rozlehlou plochu bledě modrého nebe a stovky třepetajících se listů bílého papíru, ladně kroužících vzduchem, které tu půvabně poletují, a hned se zas k němu střemhlav snášejí jako hejno mořských ptáků k rybářské lodi. Kolem Iana se ve větru točí přesně dvě stě třicet dva stránek rozepsané disertační práce. Na jednom z těchto listů, prvním, který vylétl na cestu dolů a teď se pohupuje ve vánku pode všemi ostatními, je titulní stránka a na ní tučným písmem vytištěno **Fytolitické nálezy z období pozdního pleistocénu a holocénu v kaňonu Lower Salmon River v Idahu** a pod tím kurzívou jméno autora – *Connor Radley*.

Sestup papírů je mnohem jemnější než neohrabaný střemhlavý pád zlaté rybky, kterou evoluce zanechala naprosto nepřipravenou pro prudký let kolem rychle míjejících pater věžáku. Ne, evoluce skutečně nezamýšlela, aby zlaté rybky létaly. Ani Bůh, pokud věříte ve stvoření světa. Ve skutečnosti na tom nezáleží, protože Ian nedokáže pochopit to první, ani věřit v to druhé a výsledek jeho nevědomosti je tentýž. Na příčině v tomto okamžiku nezáleží, protože výsledek je neodvratitelný.

Jak se svět kolem něj točí a výhledy se objevují a zase mizí, zahlédne Ian vždy na krátký okamžik ulici, obzor, širé nebe a lehce kroužící listy papíru. Chudák Ian nemyslí na to, jaká je škoda, že není mravenec, tvor známý tím, že může spadnout z výšky tisíckrát větší, než je jeho délka, a přesto vesele odběhnout na svých šesti nohou. Nenaříká nad tím, že se nenarodil jako pták, což by bylo v dané situaci naprosto pochopitelné. Ian nikdy nebyl nijak zvlášť melancholický ani introvertní. Není v jeho přirozenosti hloubat nebo bědovat. Jádrem Ianovy osobnosti je kříženec *carpe diem*, *laissez faire* a *namaste*.

Méně myslet, více konat, to je filozofie zlaté rybky.

„Mít plán je první krok k neúspěchu,“ pravil by, kdyby uměl mluvit.

Ian je bonviván, a kdyby byl schopen se nad tím zamyslet, zjistil by, že to leccos vypovídá o povaze anglického jazyka, když pro tento přístup k životu nemá žádný ekvivalent a musel si ho ukrást z francouzštiny. Jako zlatá rybka byl vždycky šťastný. Nedochází mu, že až mine zbývajících dvacet pět poschodí, tak, pokud se nestane něco naprosto nepředvídatelného nebo záračného, narazí značnou rychlostí na chodník.

Svým způsobem je neanalytická mysl zlaté rybky pro Iana požehnáním. Problémy spojené s hlubším myšlením jsou nahrazeny základním instinktem a pa-

mětí, která má rozsah zlomku vteřiny. Spíš okamžitě jedná, než by promýšlel a plánoval. Nad ničím se dlouho nepozastavuje ani nezamýšlí. Jen co si svoji kritickou situaci uvědomí, jeho mozeček myšlenku hned zase blaženě propustí a opět ji objeví až o něco později. Díky tomu dobře spí, jelikož nemá žádné starosti a hlavou se mu nehoní změt' myšlenek.

Na druhou stranu je opakované uvědomování si děsu z pádu z fyziologického hlediska dost vyčerpávající. Je to to kulometné vylučování adrenalinu, to opakování prudké reakce na let, co tenhle zlatý rybí nugget vyčerpává.

Takže, co jsem to dělal? Proboha, nemůžu dýchat. Do prdele, padám dolů z věžáku! Takže... co jsem to dělal? Proboha...

Nemyslíci jsou skutečně požehnání.

Ale, jak jsme si zdůraznili už dříve, když se vrhl z balkonu ve dvacátém sedmém patře a než se dostal sem ke dvacátému pátému, náš příběh Ianem nezačíná.

KAPITOLA TŘETÍ, VE KTERÉ KATIE PŘICHÁZÍ K SEVILLE NA ROXY S DŮLEŽITÝM POSLÁNÍM

Náš příběh začíná asi tak půl hodiny předtím, než se Ian vrhne dolů. A na začátku je Katie, přítelkyně Connora Radleyho. To je ona, kdo stojí před východem z drugstoru o dva bloky dál a hledí do paprsků slunce zářícího v pozdním odpolední. Jednu ruku má položenou na klice, ale místo aby otevřela dveře a vyšla z obchodu, kouká nahoru po Roxy. Chodník kypí chodci tlačícími se rameno na rameno a vozovka je ucpaná nárazníky na nárazníky začínající dopravní špičkou.

016

Vedle obchodu je staveniště, před kterým stojí billboard s nápisem: *Budoucí domov Baineston na Roxy, 180 přepychových bytů ke koupi už nyní.* Čistými liniemi je tam nakreslená hranatá prosklená výšková budova se stromy a procházejícími se lidmi. Stromy i lidé jsou pouhé náčrtky v porovnání s jasným zobrazením domu. V jednom rohu billboardu je nalepený plakát. Na něm je napsáno: *40 % prodáno.* Na jedné straně se trochu odlupuje a kroutí, což přiměje Katie k zamyšlení, jak už je tam asi dlouho. Její pohled přitahují lidé na obrázku, anonymní a rozmazaní pohybem, jejichž těla vyplňují více prostoru než lidé skuteční.

Když před deseti minutami vstupovala do obchodu, staveniště bylo plné civících dělníků s helmami na hlavách. Vzduch byl cítit spálenou naftou a cementovým prachem. Ignorovala jejich upřené pohledy. Slyšela, jak se baví, ale z jejich hovoru zachytila jen pár oplzlých útržků, ze kterých poznala, že mluví o ní. Bylo to dost na to, aby jí to bylo nepříjemné, ale ne dost na to, aby té smečce mohla nevhodné chování vytknout, pokud by k tomu tedy sebrala odvahu.

Staveniště je nyní opuštěné a všechny stroje ztichly. Před vraty z pletiva stojí osamocená postava. Na sobě má modrou uniformu s nášivkou *Griffin Security* na rameni a druhou se jménem *Abmed* na hrudi. Vedle sebe má židli, ze které trhlinou v potahu vyhřezává boule oranžového molitanu.

Katie je krásná mladá žena s krátce střiženými hnědými vlasy, bledě modrýma očima obtaženými černou tužkou a ostrou bradou. Ne že by se s takovým zaujetím rozhlížela po ulici, jen čekala, až si dělníci vezmou svoje krabičky s obědem a odejdou. Otevře dveře a vyjde na ulici, kde se její drobná postava srazí s měkkou kulatou horou jménem Garth.

Garth je špinavý neoholený chlap v zaprášených montérkách s helmou na hlavě. Jsou z něho cítit dřina, pot a prach. Garth má na zádech batoh a v jedné ruce nese nadouvající se plastový pytel. Volnou rukou se natáhne, aby zachytil Katie, která po odrazu od jeho masivního těla klopýtne o krok zpět.

„Promiňte,“ mumlá Katie. Je trochu v rozpacích, ale ve skutečnosti myslí na něco jiného. Úkol, který má před sebou, odvádí její pozornost od okolního světa.

Garth se usměje, neustále myslí na to, jak je velký a jak zastrašujícím dojmem působí na lidi, co ho neznají. Je jeho první přirozeností pokoušet se rozptýlit jakékoli myšlenky na to, že by mohl představovat hrozbu.

„Nic se nestalo,“ pronese a chvíli stojí v trapném tichu, jak čeká, jestli Katie dodá ještě něco. Když ale neřekne nic, kývne na ni a pokračuje v chůzi.

Katie sleduje, jak Garth přechází na červenou přes ulici, noří se do provozu a vyhýbá se autům. Trochu poskočí a pak rychle kráčí nahoru po Roxy směrem k Seville. Katie čeká před bzučícím neonovým vývěsním štítem lékárny, protože nechce, aby to vypadalo, že ho sleduje, ačkoli se nijak nezamýšlí nad tím, proč jí na tom vlastně záleží. Přechází sem a tam dost dlouho

na to, aby si ji Ahmed z Griffin Security začal podezřívavě prohlížet. Katie si nevšimne, jak Ahmed sáhne na vysílačku a pak spustí ruku k opasku a položí ji na pouzdro s taktickou nabíjecí baterkou Guard Dog Security se svítivostí 240 lumenů. Ve skutečnosti Katie ani neví, že baterka může být taktická, ani co z ní vlastně taktickou baterku dělá.

Jak tak stojí v hluku dopravy proudící ulicí, myslí Katie na Connora, na to, jak se poprvé potkali na univerzitě. Byl vyučujícím asistentem na přednáškách, na které chodila, a ona k němu šla na konzultaci kvůli nadcházející zkoušce. Zašli potom spolu na kávu a bavili se o všem možném kromě přednášek. Connor je hezký a okouzlující a Katie se cítila polichocena, že je v centru jeho pozornosti. Zdál se tak zaujatý jejími názory a myšlenkami. Okamžitě k němu pocítila pouto, zvláštní spojení, které ji přimělo k úvahám, jestli láska na první pohled nakonec skutečně neexistuje. I tak jí ale možnost lásky na první pohled po všech těch letech, kdy věřila, že se vyskytuje pouze v romantických komediích a románech, připadala poněkud absurdní. Pak Katie začne přemýšlet o tělesnosti jejich vztahu během posledních bez pár dnů tří měsíců. Katie mu řekla, že ho miluje, a on, jak ležel zamotaný ve změti prostěradel po vášnivém výbuchu sexu, jenom něco zabručel.

Při zpětném pohledu po prvním pozvání na kávu následovaly přesně dvě doma uvařené večere, tři rande v kině a osm nočních flámů po barech, vyplněných pitím a tancem (na rozdíl od většiny mužů je Connor úžasně citlivý tanečník, zdálo se, že jeho tělo přesně reaguje na její pocity). Zbytek jejich společně stráveného času sestával z téměř každonočního píchání v Connorově bytě.

Katie si je vědoma toho, že se zamilovává rychleji a z méně důvodů než většina ostatních lidí. Ne že by

si neuvědomovala žal, který jí to v životě už způsobilo, ale odmítá umlčovat své romantické srdce, neboť jí to přineslo také spoustu radosti. Vzpomíná na dlouhou řadu mužů, které šťastně představila své rodině, když je pozvala na večeři, aby se seznámili s jejími rodiči a sestrou. Vzpomíná na objímající hřejivou útěchu společného hovoru a smíchu u jednoho stolu. Dále vzpomíná na množství následujících rodinných večeří, na které přišla sama poté, co pozvání zrušila tu kvůli jednomu, tu kvůli jinému nedostatku nebo poté, co se dozvěděla, že to není její chyba, ale on že dál nemůže. Tyhle večere končily tichými hovory s matkou a sestrou pozdě do noci, hojícími její zlomené srdce, zatímco otec spal ve svém křesle v obýváku. Do tlumeného šepotu kolem kuchyňského stolu zaznívala z obývacího pokoje hlasitá televizní provolání od „Ježíš je odpověď“ až po „Zavolejte hned, stovky nezadaných kráskek čekají na lince právě na vás“.

Katie si je jistá, že na světě existují i jiní lidé, kteří se dokážou takhle zamilovávat. Vnímá své postižení jako dobrou věc a odmítá se nechat otupit tou dlouhou řadou odmítnutí. Věří, že láska člověka neoslabuje, ale přesně naopak. Myslí si, že zamilovávání je její super schopnost. Dělá ji to silnou.

Dnes má v úmyslu zjistit, jestli ji Connor Radley miluje tak jako ona jeho.

Z dopravního ruchu na Roxy zazní klakson a vytrhne Katie ze zasnění. Zamrká, podívá se vzhůru ulicí, ale Gartha nikde v davu chodců dusat nevidí. Usoudí tedy, že už čekala dost dlouho. Je čas to rozseknout. Buď budou její city opětovány, nebo půjde zpátky do svého bytu, sní k večeři mizerné jídlo, které si právě koupila, vytěsni Connora Radleyho ze své mysli a zítra začne od začátku. S tímto pevným přesvědčením vyrazila po přeplněném chodníku. Na rohu počkala, až naskočí zelená, a pak přešla ulici.

Když teď ohrožení pominulo, Ahmed z Griffin Security uvolnil napjaté svaly. Maličko lituje toho, že nedostal příležitost vyzkoušet techniky, které si se svou taktickou baterkou nacvičoval polonahý před zrcadlem v ložnici. Sundá ruku z pouzdra se svítilnou a prst druhé ruky z vroubkovaného tlačítka vysílačky.

Jak se blíží, natáhne Katie krk a pohlédne vzhůru na dvacet sedm pater Seville.

Je tam nahoře, pomyslela si, navrchu té betonové krabice.

Vidí spodek jeho balkonu a malý prosklený čtverec okna do bytu. Pak už stojí, snad až příliš náhle, před domovním telefonem u předního vchodu. Dveře jsou zamčené, aby se dovnitř nedostali žádní pobudové, a za odrazem ulice ve skle je vidět vestibul. Je matně osvětlený řadami zářivek a působí smutně a opuštěně.

Katie zmáčkne čtyři tlačítka na interkomu a čeká, zatímco zvoní. Uplyne pár vteřin, než reproduktor ožije. Je slyšet trslavé nadechnutí a pak se ozve ustrašený hlas.

„Haló?“

V tu chvíli ji vyruší malý chlapec, který jí vrazí do stehna. Katie hledí na jeho překvapenou tvářičku, dokud nepřiběhne nějaký muž a nechytne kluka pod pažemi.

„Mám tě, prcku,“ vykřikne a dítě zapiští a směje se na svého tátu. Pokračují dál po chodníku.

Katie se otočí zpátky k mikrofону a přeruší hovor. Špatné číslo bytu. Zkontroluje seznam. Omylem vytvočila Ridgestoneová, C., jen o jedno číslo vedle a o řádku pod Connorem. Přejede ukazováčkem řádky se jmény, aby si překontrolovala jeho číslo, a pak vytuká čtyři správné číslice pro Radley, C. Domácí telefon dvakrát zazvoní, než přijde odpověď.

„Jo?“ zapraská Connorův hlas v malém zamřížovaném reproduktoru.

„To jsem já,“ ohlásí se Katie.

Následuje šumění a praskání a pak ticho. Načež Connorův hlas zaduní z reproduktoru mnohem hlasitěji než poprvé: „Kdo?“

„To jsem já, Katie.“

Rozlehne se další praskot. Zní to, jako by se na druhém konci něco otíralo o mikrofon.

Dveře zabzučí a zámek cvakne.

KAPITOLA ČTVRTÁ, VE KTERÉ SE SETKÁME S PADOUCHEM CONNOREM RADLEYM A ZLOU SVŮDKYNÍ FAYE

Connor sedí na svém balkoně oblečený jen do tepláků. Betonový povrch chladí jeho bosá chodidla, pokrytá prachem a pískem. Je to osvěžující pocit, který zmírňuje horko teplého odpoledne. Plastová zahradní židle, na které sedí, je mokrá od potu, takže se raději nakloní dopředu, odlepí holá záda od opěradla a opře se lokty o kolena.

Na klíně má položeno sto dvacet stran a mezi rty mu visí propiska. Sto dvanáct stran je naskládáno na vršku Ianova akvária a na ochranu před případným poryvem větru jsou zatíženy poloprázdným hrnkem kávy. Ianovo akvárium zase spočívá na skládacím karetním stolku postaveném u zábradlí v rohu balkonu. Všechny tyto předměty takto zkombinované dohromady, hrnek kávy na stohu papírů na akváriu na skládacím stolku na podlaze balkonu, tvoří tichou svatyni prapůvodu svého bytí.

Connor pracuje na balkoně, protože má pocit, že stěny v malé garsonce tlumí jeho schopnost úpravy textu. To místo je příliš malé pro velikost jeho myšlenek. Propracovává se prvním kolem poznámek svého poradce k disertační práci a ke spěchu ho tlačí nutkání dokončit ji, jak nejrychleji to bude možné, a konečně už, sakra, vypadnout z postgraduálního studia. Connor zjistil, že se mu snáze přemýšlí na čerstvém vzduchu s rozsáhlým výhledem, jaký mu poskytuje jeho balkon, takže si z něj udělal kancelář. Má svou zahradní židli, kterou našel v jednom garážovém výprodeji, takovou připomínku sedmdesátých let. Je vyrobená ze stovek plastových trubiček v barvě pražených mandlí, hně-

dé a matně zelené, vpletených do hliníkového rámu. Má taky svůj otrískaný, zašlý karetní stůl a má Iana. A ještě má svůj hrnek na kávu, na kterém je napsáno *Paleoklimatologové to dělají ve špíně*. Chytrý dárek od Faye... Nebo mu ho koupila Deb? Nebo snad Katie?

Connor zírá na stránku před sebou.

Každé vytištěné písmeno je jednoduchý symbol, který sám o sobě nic neznamena. Spojeny k sobě tvoří litery slova, která bez svých sousedů také mnoho neznamena. Nicméně všechna tato slova dohromady vyjadřují vyšší význam, protože shrnují předpoklady vycházející ze statistické analýzy použité v jeho výzkumu. Sama o sobě je tato část zajímavá, ale posuzováno v širším kontextu celé práce je její význam mnohem větší. Stejně tak by byly výsledky Connorovy studie o dopadech výkyvů paleoklimatu na pravěké obyvatele Idaha bez kontextu v pravěkých dějinách mnohem méně zajímavé, než tomu ve skutečnosti je.

Nicméně právě teď se Connorovy myšlenky nezaobírají tak uceleným obrazem věcí, ale místo toho se horlivě pokouší zjistit víc o malém kousku. Snaží se rozluštit, co to jeho poradce naškrábal napříč přes rovnici, přičemž ztrácí ze zřetele celkový obraz. Zamýšleně vraští čelo. Myslí si, že je tam napsáno: „Neohraibané. Udělat lépe.“ Přemýšlí, co by takové nejasné a hrubé prohlášení mohlo znamenat.

Je to matematika. Matematika nemůže být neohraibaná, ze své podstaty může být buď dobře, nebo špatně, tak jak by to mohl udělat lépe? Connor okusuje konec propisky a jeho pohled zaletí kolem Iana k okolním budovám.

Ian nad ničím z toho nepřemýšlí. Nemá na to mozkovou kapacitu. Své stálé sídlo v akváriu na skládacím stolku s výhledem na město má z určitého důvodu. Když Connor pracuje na své disertaci, má sklony k jisté maniakálnosti, přičemž se jeho pozornost v nezdravě

míře soustředí na dvě věci. Na úpravy textu a na dráždivě mocnou touhu po sexuálním uspokojení. Connora nahota před zlatou rybkou uvádí do rozpaků a rozhodně nemůže podávat žádné výkony před Ianovým nemrkajícím pohledem. Co se pak Iana týče, tak toho Connor nezajímá ani z jednoho ohledu, ať už oblečený nebo nahý, masturbující nebo souložící.

Zazvoní bezdrátový telefon. Connor ho slyší a Ian ho cítí jako vibrace ve vodě.

Connor ho zvedne z místa vedle Ianova akvária, stiskne tlačítko k přijetí hovoru a přiloží si ho k uchu.

„Jo?“ zamumlá do sluchátka.

„To jsem já,“ odpoví něčí dutý hlas, přičemž praskání ve sluchátku dává znát, že ten někdo stojí před vchodem do domu.

Connor ale nikoho neočekává a nedokáže si ten hlas zařadit. Patří ženě. A zcela jistě přichází z interkomu u předního vchodu. Hluk dopravy doléhající na balkon a ten, který slyší z telefonu, Dopplerův efekt hlučného motocyklu jedoucího kolem a zahoukání klaksonu, to vše se k jeho uším dostává v podstatě ve stejném okamžiku.

„Kdo?“ chce vědět.

„To jsem já, Katie.“

Connor přikryje mluvítko rukou a zamumlá „Do prdele.“

Pak stiskne na číselníku devítku, aby otevřel vchod, a hovor ukončí.

Srovná papíry, které má na klíně, a pak je přidá ke štosu na Ianově akváriu. Navrch opět postaví hrnek jako těžítka, protože hnědá kolečka od kávy mu nevadí zdaleka tak, jako by mu vadilo, kdyby přišel náhodný poryv větru a odfoukl mu papíry přes zábradlí. Pak vstane a povytáhne si tepláky.

„Sedni,“ nařídí potom Connor Ianovi, jako kdyby byl pes a ne zlatá rybka.

Connor vždycky chtěl zase mít psa. Protože vyrostl na předměstí jako osamělý kluk v sousedství obydlím převážně důchodci, byl mu jeho pes Ian nejlepším přítelem. Společně trávili každé dlouhé léto na zadním dvorku nebo si hráli v odvodňovacím kanále, který procházel pruhem zeleně za domem. Po vyučování Ian pokaždé na Connora čekal před školou. Jako by věděl, kdy přesně bude zvonit. Tu a tam se však spletl a Connor ho viděl oknem ze třídy, jak sedí u stojanů na kola a čeká, občas i celé hodiny.

Potom jednoho rána přejel Iana školní autobus. Connor z toho byl tak zdrcený, že se rodiče neodvážili koupit mu dalšího psa, protože si nebyli jistí, jestli by jeho případnou smrt vůbec přežil. Všechna následující léta si tedy Connor četl na zadním dvorku komiksy nebo si bez většího nadšení hrál v odvodňovacím kanále sám.

Vyprávěl tenhle příběh Katie. Usmála se takovým tím chápajícím úsměvem, který v jediném okamžiku říkal „Ty můj chudáčku“ a „To je tak sladké“ a „Cítím s tebou“. Pak mu koupila zlatou rybku pojmenovanou Ian, aby měl společnost a aby zmírnila vzpomínku na utrpenou ztrátu.

„Tady máš někoho, kdo s tebou bude trávit čas, když tady nebudu,“ prohlásila se svým nádherným úsměvem, když mu předávala plastový sáček s Ianem.

Hluboko uvnitř v podvědomí začal Connor postupně věřit, že zlatá rybka jménem Ian je duchovně spojená se psem jménem Ian, dokonce možná do té míry, že je jeho současným převtělením.

V Seville na Roxy nebylo povolené chovat psy ani kočky, jinak, a tím si byl jist, by mu Katie koupila psa. Domácí mazlíčci zde směli být pouze se svolením správce budovy, člověka v podobě koule, který se jmenoval Jimenez. A Jimenez nikdy nepovolí žádné zvíře vyjma jedné rybky v malém kulatém akváriu. Věří, že

zvířata do domu nepatří, že všichni domácí mazlíčci jsou špinaví a že velká akvária představují příliš velké riziko vyplavení budovy a jejích obyvatel. Proto to omezení na akvária o objemu necelých čtyř litrů.

Connor sebere telefon, odsune balkonové dveře a vstoupí do bytu. Chvilku trvá, než si jeho oči zvyknou na přechod z jasu do šera. Vzduch ho studí na zádech zpocených od sezení na zahradní židli.

Po chvíli pohlédne na zmuchlanou kupu polštářů a prostěradel na své matraci a vyhrkne: „Musíš odejít. Teď hned. Nahoru jde moje přítelkyně.“

Pak se vydá přes pokoj, cestou zakopne o láhev od piva, malinko zavrávorá, ale udrží rovnováhu. Zatřese postelí. „Seber si svoje věci a běž. Zavolám ti později.“ Chvilí čeká, ale pak strhne prostěradla a hodí je na podlahu.

Faye zasténá a překulí se na záda. Leží před ním na matraci nestydatě obnažená, nestoudně vystavená a neuvěřitelně sexy. Mžourá na Connora v jasném odpoledním světle.

**KAPITOLA PÁTÁ,
VE KTERÉ SE FLEGMATIK JIMENEZ
POKOUŠÍ OPRAVIT VÝTAH, AČKOLI K TOMU NEMÁ
ABSOLUTNĚ ŽÁDNOU KVALIFIKACI**

Jimenez se opře na své židli a povzdechne si. Zhoupne se, takže přední nohy jsou ve vzduchu a židle se nejistě kymácí na dvou zadních. Pod jeho přesouvající se váhou hlasitě vrže. V malé místnosti ozářené bílým světlem starých zářivek, která mu slouží jako kancelář, je horko a hluk. Dveře s plastovým štítkem s nápisem *Údržba* jsou otevřené dokořán, i když k osvěžení nehybného vzduchu v kumbálku to nijak nepomáhá.

Ve vedlejší místnosti se přibližně každých patnáct minut s hukotem zažehne obrovský kotel. Za orezlou mřížkou je vidět modrý plamen hořícího zemního plynu, který ohřívá nádrž s vodou pro obyvatele Seville na Roxy. Tryska se zapaluje s hlasitým prásknutím. Ten hluk je slyšet i přes zeď ze škvárobetonových tvárnic a ozvěnou se nese ventilačním průduchem mezi oběma místnostmi.

Jimenezovi připadá zvuk toho monstrózního stroje uklidňující a nádherný. Je jako mechanický drak, který ohřívá obrovský kotel pro masy.

Ten stroj je srdce, které pumpuje krev celou budovou. Pracuje bez otázek a všichni kromě Jimeneze ho přehlížejí. Horká voda putuje trubkami topení a v chladných podzimních večerech posílá vlny tepla do každého bytu. Ta voda proudí z hlavice sprchy každé ráno, když se majitelé bytů a nájemníci sprchují před odchodem do práce, a každý večer, když se myjí před spaním. Umývá jejich nádobí a pere jejich prádlo. Plní jejich kbelíky, když o víkendech vytírají podlahu. Je s nimi v pokoji, když k nim přijdou na návštěvu přátelé, a zatímco spí, tiše čeká v trubkách, než je opět povolána k práci. Je to civilizovaný a zapomenutý služebník.

Stejně jako kotel i celý dům by pomalu sešel a rozpadl se, kdyby nebylo péče flegmatika Jimeneze. Stejně jako kotel je Jimenez nepostradatelnou a často opomíjenou součástí služeb, bez níž by budova rychle a neodvolatelně upadla. Oba sídlí v suterénu a oba jsou zoufale osamělí.

V okamžiku, kdy uslyšel zažehnutí kotle, sepnul Jimenez své masité ruce a propletl chlupaté prsty. Natáhl ruce nad hlavu a odhalil pižmově páchnoucí podpaží, ke kterému si zběžně přičichl. Kdyby tam s ním někdo byl a pozoroval ho v jeho malé kanceláři, jeho výraz by mu napovídal: Ano, právě jsem si čichl ke svému podpaží a mám z toho smíšené pocity. Na jednu stranu je fakt, že páchnu. Na druhou stranu jsem celý den tvrdě pracoval a zasloužím si trošku smrdět.

Už mu zbývají jen dvě žádosti o údržbu. Každá je napsaná na malém čtverečku papíru napíchnutém na kovovém bodci vedle starého vytáčecího telefonu v rohu Jimenezova stolu. Ačkoli mu pracovní doba vlastně skončila už před hodinou, Jimenez není z těch, kdo nechávají požadavky nedořešené. Kromě toho miluje pořádek, který v budově udržuje. Stejně jako kotel pracuje bez povšimnutí a bez díky, ale je pyšný na to, že všechno hladce funguje a že díky němu je život obyvatel domu o něco snazší.

Nechá židli zhoupnout zpátky na všechny čtyři a sundá poslední dvě žádosti z bodce.

Na prvním papírku je napsáno: *Byt 2507 – teče odpad pod dřezem.*

Strčí ho do kapsy. Druhý zmačká a hodí do koše. Ví, co je na něm napsáno. Odkládal to celý den a teď přišel čas.

S povzdechem vstane a z háku u dveří sundá svůj pás s náradím. Připne si ho, zatímco kráčí slabě osvětlenou suterénní chodbou a prochází dveřmi na schodiště.

Jak se plahočí nahoru po schodech, přemítá Jime-

nez do cinkání nástrojů pověšených na pásu o tom, proč mu nevádí pracovat přes čas. Často zůstává ve své suterénní místnůstce dlouho do večera, o mnoho hodin déle, než má v popisu práce. Za to má skromnou mzdu a dotovaný byt ve třetím patře. Za ta léta si svůj balkon nad vjezdem do garáží, výhled na zadní uličku a letní puch z kontejneru na odpadky, který stojí pod oknem jeho ložnice, víc než zasloužil.

Zná odpověď. Pracuje tak dlouho, protože je osamělý. Nemá nikoho, za kým by se vracel domů, a žádný důvod, proč by neměl zůstávat přes čas. Tady má pocit, že je potřebný. Tady má pocit, že je důležitý. I když na něj málokdo pomyslí, pokud jim zrovna neopravuje kapající kohoutek nebo nevytírá vodu přeteklou z ucpaného záchodu.

Vzpomněli by si na mě, jen kdybych tu nebyl, pomyslí si Jimenez. Lidi by se ptali: „Kde je ten chlápek, co vždycky všechno opraví?“ a „Kam se ten šéfík poděl? Můj dřez se plní něčím, co smrdí jako zkažený mlíko.“

Jimenez dojde na podestu, otevře dveře a vstoupí do vestibulu. Zastaví se a přes volný prostor pohlédne na své nepřátele – výtahy. Jeden přestal fungovat už před mnoha měsíci a od té doby tam stojí s cedulí *Mimo provoz*. Ten druhý přestal jezdit někdy během dnešního dopoledne. Sám od sebe sjel prázdný do přízemí a od té chvíle tam stojí a nehne se. Když někdo stiskne tlačítko, dveře se s veselým zacinkáním otevrou. Když nastoupí, dveře se zavřou, ale když stiskne tlačítko s číslem svého poschodí, zdviž se nerozjede. Naštěstí se dveře opět otevrou a nechají lidi zase vystoupit.

Jimenez už začaly unavovat telefonáty od obyvatel domu, a tak fixem napsal na jeden ze svých poznámkových papírků: *Nejezdí. Oprava brzy. Použijte schodiště*. A přilepil to na dveře výtahu.

Potom zatelefonoval provoznímu řediteli budovy.

„Marty, tady Jimenez. Už i ten druhý výtah je rozbitý.“

„Tak ho sprav,“ zahuhlal Marty. Znělo to, jako když právě jí bramborové lupínky.

Jimenez se na chvíli zamyslel. O fungování výtahů toho věděl jen velmi málo. „Co když to nedokážu?“

„Tak zavolám někoho, kdo to dokáže. Ale napřed to zkus sám,“ odvětil Marty. „Technici jsou, člověče, pěkně drazí. Brknni mi a dej vědět, jak to jde.“

Asi půl hodiny poté oddaloval Jimenez nevyhnutelné zaléváním rostlin ve vestibulu. Pozoroval to děcko z patnáctého patra, to, co má domácí vyučování, jak přechází přes halu. Jimenezovi ten kluk připadal celkem v pohodě; nikdy nepůsobil žádné potíže, nepáchal žádné vandalství na schodišti ani neházel věci z balkonu. Ale bylo na něm něco zvláštního, jako by něco postrádal.

030

Zatímco Jimenez zaléval rostliny, chlapec se přelou dal přes vestibul a stiskl tlačítko výtahu. Dveře zacinkaly a otevřely se. Kluk se všoural dovnitř. Dveře se zavřely. Jimenez zalil pár dalších rostlin a pak začal být zvědavý, co ten kluk dělá v nehybném výtahu. Odložil plastový barel a čekal. Nakonec se dveře otevřely, dítě vystoupilo, rozhlédlo se kolem sebe a položilo dotaz: „Promiňte, tohle není mé patro. Kde je náš byt?“

„Jdi po schodech, chlapče. Výtah je rozbitý.“

Jimenez odkládal opravu výtahu celý den. Štos požadků na údržbu se s každou hodinou zmenšoval, jak se jím postupně pracoval. Lapač chlupů v automatické sušičce už nebyl ucpaný. Požární dveře na schodiště v sedmáctém patře už nebyly zaseklé. V prvním patře už žádná moč nepáchla, a tak dále a tak dál, dokud nezbyly jen ty dva poslední úkoly. Odkládal tu chvíli, jak nejdéle mohl, ale už přišel čas.

Dveře ke schodišti syknou, jak je hydraulické rameno za ním zavře. Západka cvakne, zatímco Jimenez

udělá první krok přes vestibul a pozoruje blížící se výtahy. Dlaždice na podlaze se blyští a ventilátor vhání průduchy dovnitř čerstvý vzduch. Hluk dopravy zvenčí je tlumený bezpečnostními dveřmi. Jimenezovo kladio se houpá ve smyčce na opasku a naráží mu svou vahou do stehna.

Jaké nářadí člověk potřebuje na opravu výťahu? Jimenez si v zamyšlení povytáhne opasek zpátky na boky.

Co s tím vůbec je? přemítá, když mačká tlačítko výťahu.

Dveře se s tichým zaševelením otevrou a odkryjí zrcadly obložený vnitřek kabiny. Jimenez pohlédne na svůj odraz. Za sebou u dveří do haly zahlédne toho ohromného chlapa, který bydlí nahoře v pětadvacátém. Na hlavě má helmu a nese velkou černou nákupní tašku. Jimenez kývne mužovu odrazu hlavou na pozdrav. Hromotluk mu kývnutí oplátí.

Jak těžké může být opravit výťah? myslí si Jimenez, když vstoupí do kabiny a začne odstraňovat mosazné šrouby z panelu.

Dveře se zavřou.

Jimenez se opře o stěnu a pak namátkou št'ourá do panelu a hledá nějaké vodítko, jak ta vymyšlenost funguje, nebo co by s ní mohlo být.

Co se vlastně může stát? napadne ho. Stejně už to nefachčí, takže se to stěží může zhoršit, ne?

KAPITOLA ŠESTÁ, VE KTERÉ PETÚNIE DALILA POCÍTÍ ZVLÁŠTNÍ BODNUTÍ VE SPODNÍCH PARTIÍCH

Když už jí do termínu zbývaly jen tři týdny, nařídil doktor Ross Petúnii Dalile, aby se vyhnula jakékoli námaze a čemukoli, co by jí mohlo zvýšit krevní tlak nebo ji rozrušit. Právil, že trpí nějakým hyperněco a neměla by bezdůvodně hazardovat se svým zdravím ani zdravím svého dítěte. Nesmí solit a doktor Ross jí sestavil dietu, která se skládala rovným dílem z nemastného, neslaného a nudného. Dal jí dva seznamy jídel, jeden na zeleném papíře a jeden na červeném. Zatímco pohyboval rty, Petúnie Dalila si prohlédla tu červenou stránku se zakázanými jídly a dokázala myslet jen na to, jak hroznou chuť má na zmrzlinový sendvič. A podívejme, tady ho máme na červené listině doktora Rosse. Překvapivě obsahuje příliš mnoho sodíku.

032

Petúnie Dalila tráví čas v horizontální poloze po celém bytě. Lehá si na záda na podlahu, kdykoli jí levou nohou proběhne bodavé znecitlivění. Je to nějaký skřípnutý nerv a ona ho proklíná. Lehá na pohovce a otáčí se stejně často, jako přepíná kanály při hledání neexistujícího „dobrého“ televizního programu. Leží na lehátku venku na balkoně, obvykle v polovině odpoledne, kdy slunce hřeje a ještě nenastala dopravní špička. Pak už se podél domovní zdi nese nahoru příliš mnoho hluku, aby si mohla dál užívat čerstvého vzduchu. Poslední dobou tam ovšem nelehá příliš často, protože je pro ni obtížné se zvednout na nohy bez něčeho, za co by se mohla přitáhnout.

Právě teď leží v posteli podepřená hromadou polštářů a čte si ohmataný paperback s oslíma ušima. Je to stará science fiction, ve které hrdinové bezvadných

způsobů hovoří celými větami bez jakýchkoli zkratk. Petúnie Dalila při otáčení ráda mne křehké stránky mezi palcem a ukazováčkem. Miluje tu vůni starého lepidla a zažloutlého papíru, protože to je jako dotýkat se minulosti.

Petúnie Dalila přestane číst a zahledí se tázavě na strop, protože pocítí zvláštní bodnutí ve spodních partiích. Ví, že jsou tam dole, její spodní partie, tam někde kde se její nohy napojují na tělo. Jsou tam, i když už je nejméně měsíc neviděla, pokud nepoužila zrcátko, protože už jí břicho narostlo do takových rozměrů, že si tam přes ně nedohlédne.

Nakloní hlavu na stranu a položí si knihu na břicho, protože už je to tu zas, to zvláštní bodnutí.

Posune se ke kraji postele a spustí nohy na podlahu. S namáhavým supěním vstane a kolébá se z ložnice do koupelny na vytáhlých nohou s koleny vystoupplými jako cvrček.

Doktor Ross jí předepsal odpočinek na lůžku poté, co omdlela za svým stolem v práci. Nedělala nic namáhavého, jen obvyklý příjem a zápis dokumentů, a pak už si pamatovala až to, že je v nemocnici. Ta mezera v paměti mezi těmi dvěma okamžiky byla jako neohrabaný stříh, ani ne tak znepokojující jako spíš divný.

Jistěže se v pohřební síni, kde pracovala, hned rozkřiklo, že zkolabovala. Samozřejmě že první předpoklad, ohledně nereagujícího těla v pohřební síni je, že je po smrti. V případě Petúnie Dalily měl našťestí starší manželský pár, který se právě účastnil pohřbu jednoho nedávno zesnulého přítele, vzhledem k čerstvé tvrdé zkušenosti se smrtí, rozumnější přístup k situaci. Zavolali záchranku a zůstali s ní, dokud zdravotníci nedorazili.

Dokonce ji, jelikož po smutečním obřadu neměli žádné naléhavé povinnosti, navštívili v nemocnici. Přinesli jí květiny a asi hodinu si s ní povídali. Jejich způ-

soby byly stejně bezchybné jako u kteréhokoli hrdiny ze starého sci-fi románu.

Krátce po jejím kolapsu ji navštívil také ředitel pohřební síně. Celkem přísně a starostlivě jí svým charakteristickým strojeným monotónním hlasem sdělil: „Máte dovolenou, Petúnie Dalilo. Pro vaše vlastní dobro. Ať máte šťastné miminko a brzy si spolu promluvíme.“

A tak začalo její uvěznění v jednopokojovém bytě.

Petúnie Dalila se v malé koupelně otočí bokem, do poloviny si rozepne knoflíčky na noční košilce a v zrcadle na toaletní skřínce si z profilu prohlíží spodek těla. Kůže je odulá a napjatá, s pár vybledlými místy, nic neobvyklého; s tím zvláštním bodáním se nic viditelně nezměnilo. Usměje se, přejede si rukou po břicho a zase si košili zapne.

Její přítel Danny o jejím břicho s láskou mluví jako o „šukací bublině“.

034

Už se dnes na sebe takhle dívala několikrát, protože to zvláštní bodavé zabolení ve spodních partiích v ní zažehlo naději, že už začne rodit a že všechno to nepohodlí a hlavně ta ještě nesnesitelnější nuda konečně pominou.

To bodání začalo už brzy ráno. Vzbudilo ji to a ona probudila Dannyho v naději, že porod už se blíží. Leželi vedle sebe v tichu brzkého rána, město za oknem do ložnice klidně spalo a oni se drželi za ruce v tichém očekávání nadcházejícího dne.

Ale nic se nestalo.

Danny odešel do práce a Petúnie Dalila si četla knihu.

Petúnie Dalila se nebojí porodu ani dítěte. Její porodní asistentka jí pověděla jednu pravdu: ženy rodily bez moderní medicíny stovky tisíc let. Prostě se to děje. Petúnie Dalila cítí takové vzrušení z nadcházející zkušenosti, že na nějakou úzkost či strach už nemá místo.

„S pozitivním myšlením a emocionálním klidem je porod snadný,“ ujistila ji porodní asistentka Kimmy. „Některé myšlenky skutečně mají moc měnit tvoje tělo. Dobré myšlenky uvolňují do krve biochemikálie, které mohou z té bolesti udělat hezký zážitek. Myšlenky se stávají realitou.“

Petúnie Dalila se nebojí být sama, až jí začnou kontrakce. Ve skutečnosti po tom zážitku a po andělské společnosti toho maličkého, který přijde potom, dychtí. Díky týdnům stráveným vleže v jednopokojovém bytě měla víc než dost času si vytvořit dopodrobna promyšlené představy, jak bude péct sušenky, kojit a chovat. Každý den políbí Dannyho, až se vrátí domů ze stavby. Danny jí polibek oplátí a pak políbí děťátko na čelíčko. Budou spolu večerět a smát se a budou úžasná rodina.

Každopádně, kdyby začala rodit, tak Danny pracuje jen pár bloků odtud. Betonuje budovu Baineston na Roxy. Může být doma během pár minut. Petúnie Dalila a Danny mají nové mobilní telefony, takže mu může zavolat, kdyby cokoli potřebovala. Pohlédne na nástěnné hodiny nad záchodem a pomyslí si, že už mu brzy skončí směna. I když ještě nejspíš zaskočí s kamarády na pár skleniček, než půjde domů.

Petúnie Dalila se odvrátí od svého odrazu v zrcadle a pomalu se vydá do kuchyně. Otevře mrazák a chvíli hledí na krabici se zmrzlinovými sendviči, než ji otevře. Přejede ukazováčkem po řádce naskládaných balíčků s ledovou pochoutkou, uchvácená hladkým rytmickým klepáním jednoho o druhý. Každé balení zaprská statickou elektřinou, když se ho dotkne. Balíčky chladí špičku jejího prstu, zmrzlý plast je hedvábný na dotek.

Šest zatracených zmrzlinových sendvičů v mém mrazáku, pomyslí si. A já si nemůžu dát ani jeden.

Petúnie Dalila přiklopí kartonové víko krabice, praskne dvířky mrazáku a zapne rychlovarnou konvici.

Žádnou kávu, žádný opravdový čaj, jen tyhle odřezky z nějakého roští, remcá v duchu.

Probírá se keramickou dózou se sáčky s bylinnými čaji, když v tom jí projede to nejpodivnější ze všech podivných bodnutí, jaké zatím pocítila. Dóza jí vypadne z rukou. Kus dna se odštípne a kuchyňskou linku na kraji dřezu pokryje sprška keramického prachu a střípků. Nádobu se hlasitě kutálí k jedné straně a potom napůl cesty zpět.

Petúnie Dalila si instinktivně obejmě pažemi břicho. Potom sklouzne rukou níž a nahmatá mokrou látku. Vlhkost je téměř nerozeznatelná, protože teplota té kapaliny se stěží liší od teploty její kůže, ale látka je nepochybně o něco těžší, než byla před chvílí. Hledí na načervenalou louži, která se rozlévá po linoleu u jejích nohou, a přemítá, proč není tak čirá, jak jí Kimmy tvrdila, že bude.

036

Praskla mi voda, bleskne jí hlavou. Už je to tady. Miminko je na cestě. Musím zavolat Dannymu. Jeho miminko se chystá na svět.

Petúnie Dalila a Danny odmítli doporučení doktora Rosse, aby šli na ultrazvuk, nechali udělat amniocentézu, a dokonce řekli ne i na císařský řez, který doporučil vzhledem k úzké pánvi Petúnie Dalily a porodním problémům, které měla v rodině. Nechtěli od doktora vědět nic. Chtěli přírodní porod bez prostředků proti bolesti či radioaktivních obrázků jejich dítěte v děloze.

Koneckonců, jak zdůraznila porodní asistentka Kimmy, ženy rodily bez moderní medicíny stovky tisíc let.

Není to poprvé, co Petúnie Dalila uvažuje nad tím, jestli to bude chlapeček nebo holčička. Kimmy soudí, že podle tvaru „šukací bubliny“ to bude kluk. Petúnie Dalila si je však z nějakého důvodu jistá, že nosí holku. Prostě to cítí. Dannymu to ale neřekla a nepověděla mu ani, že se jí líbí jména Chloe, Persefona a Lavender. Na to bude čas potom.

S nohama od sebe, jako kdyby právě sesedla z koně po týdnu v sedle, a opřená nataženou rukou o zeď jako opilec kráčí Petúnie Dalila opatrně do ložnice. Nemůže se ubránit úsměvu, když hmatá po mobilním telefonu na nočním stolku.

Když jí podbříškem prošlehne další bodnutí, Petúnie Dalila sebou trhne. Je to nepříjemný pocit, ale ne tak bolestivý, jak čekala podle toho, co vykládali na předporodním školení, kterého se s Dannym zúčastnili. Zrychlenou předvolbou vytočí jeho číslo. Telefon třikrát zazvoní, než se ozve hlasová schránka.

„Dovolali jste se na Dannyho telefon, zanechte zprávu.“

Petúnie počká na pípnutí a vyhrkne: „Danny, miminko je na cestě. Kde jsi? Přijď domů. Zavolej mi. Volám porodní asistentku.“

KAPITOLA SEDMÁ, VE KTERÉ SE GARTH VRACÍ DO SEVILLE NA ROXY S TAJNÝM NÁKLADEM

„Hele, koukni, koukni, koukni,“ drmolí Danny tak rychle, že se všechna slova slévají do jednoho šíleného zvuku. Danny přestane plnit míchačku na beton a opře se o lopatu. Jeho oči sledují mladou ženu kráčející podél drátěného plotu. „Zatraceně, to je paráda. Teda na to bych se moh koukat celý den a každou vteřinu bych našel něco nového k pomilování.“

Garth otočí hlavu a sleduje směr Dannyho pohledu. Letmo ji zahlédne procházet kolem plotu. Má krátké hnědé vlasy, záhadné oči orámované černou tužkou a nádhernou postavu s útlými rameny, pod úzkým pasem pěkně zaoblenou. Tělo v dobré formě, ale přesto měkké, s hebkou kůží na pevných svalectech jen s malou vrstvou podkožního tuku. Letní šaty, které má na sobě, se vlní jako vodní hladina a nabízejí smyslné náznaky jejího těla, kdykoli k němu přilnou. Pokaždé, když se jí látka přitiskne k tělu, ukáže dráždivou elektrizující momentku toho, co se skrývá pod ní. Když vystupuje po jednom schodu do obchůdku vedle staveniště, látka jí těsně obepne hýždě.

Ten jediný okamžik, a přitom to nebylo nic víc než tělo napínající látku, bude Gartha pronásledovat celý zbytek odpoledne a dlouho do noci. Garth v tom vidí vše, po čem kdy toužil, něco tak krásného, silného, a přesto zřetelně ženského. Div přírody, nepěstěný, živelně existující v našem vesmíru.

Garth zavře oči před přívalem vroucnosti, jenž mu svírá hrud', a těší se z jejího obrazu polapeného vlastní představivostí. Opájí se jejím obrazem otištěným na vnitřní straně očních víček. Téměř cítí lechtání jejích

letních šatů přitisknutých na jeho kůži a lehkou poddajnost těla klouzajícího pod nimi.

„No tak? To mám oko, co? Hned bych to narazil. To teda jo. Trochu bych to poplácal po zadečku. Kapánek bych to rozhoupal,“ Dannyho chtivý hlas pronikl závojem Garthovy pohody.

A Danny se vloudí do Garthovy fantazie. Z mlhy se najednou zhmotní nahý Danny, stojí za ní, jednou rukou plácá tu holku po zadku a na dlaň druhé ruky mu z úst kane slina, kterou se chystá navlhčit ten svůj klacek.

Je to správně, že jsme na téhle straně plotu a ona je tam venku, pomyslí si Garth. Zvířata pěkně uvnitř, každé z nás zvířat v téhle zoo.

„Sklapni, jo?“ zavrčí Garth, oči stále zavřené, a pokouší se zbavit obrázku Dannyho stojícího za ženou. Nemůže ho ale setřást. Po několika frustrujících vteřinách prudce vydechne a otevře oči. Nedokáže ji přivolat zpátky. Bude muset počkat, až se vrátí domů, aby se mohl soustředit na její představu bez odporné představy Dannyho, který by mu jeho fantazii poskvřňoval.

Danny už zase pracuje, hází lopatou betonovou směs do otáčející se míchačky, jako kdyby ho ta žena nikdy nevyrušila. Garth ještě chvilku otálí, mrkne na hodinky a pak nahoru ulicí na Seville. Tam bydlí. Baigneston na Roxy je ta nejpříjemnější stavba, na jaké kdy pracoval, protože to má domů pěšky jen pár bloků. Danny také bydlí v Seville, společně se svou přítelkyní, i když Danny a Garth se málokdy potkají nebo spolu promluví jinde než na stavbě. Garth ví, že je Dannyho partnerka těhotná, protože Danny o tom často mluví. Je nadšený z toho, že budou mít miminko. Garth ví, že bydlí v osmém patře, protože právě tam Danny v těch několika málo případech, kdy jeli oba najednou výtahem, vystupoval. Jinak se Garth lidí straní.

Garth miluje bydlení a práci na Roxy i proto, že to

je blízko jednoho z jeho oblíbených obchodů, který se nachází jen dva bloky od Seville opačným směrem. Skoro každý den během přestávky na oběd vyklouzne ze staveniště a odskočí si dolů ulicí. Kvůli tolika chlapům ze stavby motajícím se kolem ale poprosil majitele obchodu, jestli by nemohl používat zadní vchod. Nemohl si dovolit, aby ho někdo viděl vcházet, ale také tam nedokázal přestat chodit.

Majitel přikývl, že to samozřejmě není problém, a dodal: „Garthe, jsi jeden z našich nejlepších zákazníků.“ A podal mu balík zabalený v hnědém papíře nacpaný do neoznačené černé igelitové tašky. Jeho speciální objednávka to ráno zrovna dorazila.

Garth byl tak vzrušený, že vyběhl do uličky a tiskl si balík na hrud', protože se neodvažoval ho rozbalit, aby se koukl na obsah. Balík byl velký asi jako telefonní seznam a trochu se prohýbal, když ho Garth k sobě tiskl. Papír, ve kterém byl zabalený, šustil a z igelitky šepotavě unikal stlačený vzduch. Garth proběhl uličkou na hlavní ulici, na tváři široký úsměv. Celou cestu zpátky na stavbu bojoval se svým vzrušením, potlačoval touhu vyskočit do vzduchu nebo běžet a vítězně mávat rukou se zatřátou pěstí. Své emoce ovládl v okamžiku, kdy se dostal na dohled k drátěnému plotu, a opět nasadil masku drsné mužnosti stavebního dělníka. Během zbývajících patnácti minut zhltnul oběd, a když polední přestávka skončila, byl zase tím tvrdým chlapem jako vždycky a balík čekal bezpečně ukrytý za zaprášenou krabicí od oběda v jeho skřínce.

Odpoledne se pomalu vleklo a Garth na něj nemohl přestat myslet. Když ho v obchodě uviděl, požádal prodavače, aby ho dvojité zabalil a ještě vložil do tašky. Zpočátku váhal vzít si to s sebou na stavbu. Mohl si to jít vyzvednout, až jim odpískají konec směny, ale pomyslení, že by s tím čekal až po práci, bylo nesnesitelné. Prostě chce s tím balíkem jít z práce rovnou

domů, vyjet výtahem do svého bytu ve dvacátém pátém patře a slyšet, jak za ním zaklapne zámek u dveří. To očekávání je tak sladké a tak nesnesitelné, že je rozpolcen mezi přáním odejít domů dřív, aby už mohl svůj poklad otevřít, a tím, jak si tuto narůstající touhu vychutnává.

Danny pokračuje ve žvanění celé odpoledne. Zvlášť upozorňuje na každou hezkou ženskou, která jde kolem. Garth souhlasí, že některé z nich jsou atraktivní. U těch ostatních přemýšlí, jestli to Danny jen nehraje. Garth moc nemluví, jen občas zabručí, když Danny potřebuje pobídnout, což je málokdy. Dannyho hlas je jako hluk strojů okolo, stálý zvuk, který Garth po nějaké době přestává vnímat.

Když pracovní doba skončí, Garth jde ke své skříňce a vytáhne z ní krabičku na oběd a tu černou igelitovou tašku. Chlapi vedou obvyklé řeči a domlouvají se, že si zajdou na burger a pár piv do blízké hospody. Garth má co dělat, aby ze staveniště nevyrazil sprintem, bez rozhlížení neproběhl provozem na Roxy k Seville, nevylétl po schodech nahoru do svého bytu, nezabouchl a nezamkl za sebou dveře, o které by zůstal opřený s balíkem přitisknutým k hrudi zbavené dechu, s pocitem, že se vzrušením snad rozletí na kousky.

Místo toho přikyvuje, když mu někdo vykládá nějaký vtip, i když ho neposlouchá, a nenuceně si ukládá do batohu reflexní vestu a ochranná sluchátka, jako kdyby vůbec nic jiného neměl v plánu. Řekne chlapům ahoj a omluví se, že dneska na pivo nemůže, že má nějakou práci, někomu zamává, někoho poplácá po rameni, a soustředí se na klidnou chůzi směrem k Seville. A jak se otáčí, tak do ní vrazí, do té krásky, na kterou ho upozornil Danny, do dívky v letních šatech s očima zvýrazněnými černou tužkou, která šla za plotem. Ta dokonalá žena se otře o jeho bok, když vychází z drugstoru.

„Promiňte,“ zamumlá a zastaví se.

„Nic se nestalo,“ usměje se Garth, přičemž si je až příliš vědom svého velkého těla, břicha, chlupatých paží, chlupaté hrudi, chlupatého zadku, toho jak po práci páchne, mastné kůže a zpocených vlasů, postavy podobné opici, visícího penisu, širokých ramen, prostě své celkově výhrůžně působící mužnosti, a přeje si, aby to v okamžicích, jako je tento, bylo všechno méně... méně... zjevné.

Během té chvíle trapné sebekritiky Garth se ženou tiše stojí a hledí na sebe. Garth zavře oči a opět má její obraz otištěný na víčkách a pak zase vyrazí směrem k Seville. Balík si tiskne k hrudi. Srdce mu tluč, jako by se mělo každým okamžikem rozskočit. Tohle bude magický večer.

A tentokrát se neubrání, aby si trochu neposkočil. Na rohu nečeká na zelenou a přeběhne v proudu aut. Už se nemůže dočkat.

KAPITOLA OSMÁ, VE KTERÉ NA UZAVŘENOU CLAIRE NĚKDO ZÁHADNĚ ZAZVONÍ

Clairin byt je bez poskvrnky. Slunce, které pozdě odpoledne svítí oknem v osmém patře a proudí dovnitř balkonovými dveřmi, způsobuje, že celý byt září jako božský maják čistoty. Kávovar z nerezové oceli je oslepující. Kachlíkový obklad odráží denní světlo s nesníženou intenzitou, takže vypadá jako další slunce. V tomto brutálním náporu světla není na žádném rovném povrchu vidět ani smítko prachu ani malý chloupek, dokonce ani pod pohovkou nebo konferenčním stolem, pokud by se tam někdo uráčil podívat.

Claire nenávidí ty televizní pořady o lidech, kteří nikdy neopouštějí své domovy. Schraňují noviny vyskládané do tyčících se věží a za flekatým křeslem kupí horu špinavých plechovek. Musela se na to přestat koukat, protože ji ty jejich špinavé cestičky mezi hromadami igelitek a starých součástek z počítačů přiváděly k zuřivosti. Ne všichni samotáři jsou takoví.

Ne, pomyslí si Claire, nikoli „samotáři“. Prakticky vzato „agorafobové“, ale ona dává přednost termínu „agresivně introvertní osoby“.

Ti lidé v televizi, myslí si Claire, zatímco sloupává celofánový obal ze sterilního plastového kelímku na jedno použití, a jejich domovy s polévkovými konzervami navršenými na kuchyňské lince a hromadou špinavého nádobí ve dřezu jsou produktem nezdravého myšlení. Nalije si do kelímku vodu z plastové láhve, vypije ji a potom oboje hodí do koše na umělou hmotu. Vytáhne z balíčku vlhčený dezinfekční ubrousek a utře si dlaně, očistí místa mezi prsty a lehce otře i hřbety rukou.